قصهٔ هزارگی

شماره نمبر 13

لوگور

فرهاد زاهدی

مشخصات کتاب

نویسنده: فرهاد زاهدی

رسام: فرهاد زاهدی

کمپوزنگ: محمد اسحاق

چاپ کننده: مؤسسه سواد آموزی هزارگی

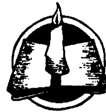
تعداد چاپ: ۵۰۰

تاریخ چاپ: ۲۰۰۴ء (۱۳۸۴ ه)

نوبت چاپ: اول بار (دَ هزارگی) کوئٹه

Book Title: Logur
Writer: Farhad Zahidi
Drawing: Farhad Zahidi
Composing: Muhammad Ishaq
Publisher: Hazaragi Literacy Organization
Printed: 500
Edition: First, 2004 AD (1384 AH)
Printer: United Printers. Quetta

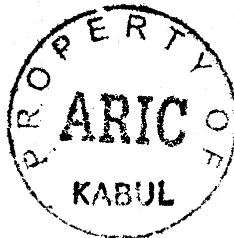
Address:
P.O. Box 421 Quetta, Pakistan
Email: qissa_haz@yahoo.com

مؤسسه سواد آموزی هزاره‌گی

لوګر

لوگور

دَ سالهای قَدِیم، دَ مُلکِ شارِستو، یک پادشاه بُود که اُو ره شار شاه مُوگُفت. مردُمِ شارِستو دَ خوشی زِندگی تیر مُوکد.

یک روز پادشاهِ شارِستو دَ دَربار خُو رافت و بَلے تَخت

شِیشت. تَمام وزِیرا و آدَمای صایِب سر ایشتِہ مَملکت، سالارِ لَشکر، تَمام دَ دَربارِ شار شاه حاضِر بُود.

وَختی شار شاه دَ بَلے تَخت خُو شِیشت، اَمر دَد کہ هَر کَس شِکایت دَره دَ دَربار اَمده شِکایت خُو دَ شاه بیرسَنہ.

دَ اَمی لَحظہ یک دَفہ طُوفا ن و خاکباد شُروع شُد. تَمامِ شار تریک شُد. دَربار پُر اَز غُبار شُد. شاه وزِیر ره اَمر دَد کہ:

"دَ رَمل توخ کنہ کہ چَره ملکِ شارِستو ره طُوفان گرفتہ."

از جای خُو بال شُده اَز دَربار بُور شُد. شاه دَ قَصر خُو رافت.

صُبا بسم شاه دَ دَربار اَماد تَمام آدَمای صایِب سرایشتِہ مَملکت حاضِر شُد. شاه وزِیر ره اَمر دَد کہ:

" دَ رَمل دَلِیلِ طُوفان ره توخ کده واضِح کنہ."

وزِیر پیش شاه تَعظِیم کده گُفت:

"اَی شاهِ شایو، شاهِ عادِل، ما کہ دَ رَمل توخ کدُم، اِیتر گُفت کہ: "دِیروز یک آدَمِ شُوم ، دَ مَملکتِ شارِستو دُرو شُده کہ دَ آیِنده خُونِ صَدها بیگُناه ره میرزَنہ. یک اِنسانِ بیگُناه ره مُوکُشہ کہ دُعای تَمامِ مردُم دَ پَس ازُو اَستہ." شار شاه

پُرسید:

" وزیر، چارِه اَزی کار چیزه؟ "

وزیر گُفت:

" قُربان تُو شُنُم، چارِه اَزی کار دَ دِستِ هیچ کَس نیه. پَنای اَز مو و مُلکِ شارِستو دَ دِست خُدا. "

شار شاه بِسیار اَفسوس کد، اَز دَربار بُور شُده دَ قَصر خُو رافت و زانوی غَم دَ بَغل گرِفت.

صُبا بسم پادشاه دَ دَربار آماد، تَمام وزیرا و آدَمای کٹہ مَملکت دَ دَربار حاضِر شُد. پادشاه دَ جای خُو شِیشت.

شار شاه وزیر ره اَمر دَد:

" وزیر یک خاو دِیدوم، تُو بایَد اُو ره معنیٰ کنی. "

وزیر گُفت:

" قُربان تُو شُنُم، چیز خاو دِیدِه؟ "

شار شاه گُفت:

" خاو دِیدوم دَ یک دَریای پاک آو بازی مُوکدُم، هَوای تازه مِچلِید، دُو طَرفِ دَریا پُر اَز گُل بُود. آوِ دَریا پاک بُود.

یکدَنه نَهنگ پَیدا شُد دَ جان مه حَمله کد. نَهنگ نَزدِیک بُود که مَره بُوخره. یک بَشه (باز) اَز هَوا پَیدا شُد. چِیمِ نَهنگ ره قَد قوشون خُو کور کد. نَهنگ ٹوپ کده بَشه ره خورد. ما اَز خاو بیدار شُدُم. آلی وزِیر معنیٰ خاو مَره بُوگی."

وزِیر زِیاد فِکر کده گُفت:

" قُربان تُو شُنُم، معنیٰ خاو اِی اَسته که دَ مَملکت هَمسایه، پادشای ظالِم آدَمِ پاک و بیگُناه ره اَز مُلک خُو بُور مُونه و اُو دَ مَملکتِ شارِستو اَمده خِدمت مُونه. لیکن قَیرو که دَ دِست دُشمنای تُو کُشته مُوشه."

شار شاه غَمناک و سر دَ زیر دَ بَلے تَخت شِیشته بُود. که وزِیرِ لَشکرِ مَملکت پَیدا شُد. دَ پیشِ شاه اَمده تَعظِیم کد. شار شاه پُرسِید:

" سر لَشکر، چِیز توره یه؟ چَره وارخَطا یی؟"

وزِیرِ لَشکر گُفت:

"قُربانِ شار شاهِ عادِل، اِمروز یک جوان ره اَز پیش دَروازِه شار عَسکرهای مه گرفته، که تازه اَمده. شایَد اَمو آدَمِ شور

بَشه."

شار شاه پُرسِید:

" کُجا یه اُو جوان؟ "

سر لَشکر اَز دَربار بُور شُد. رافت یک جوان ره گرِفته اَوُرد.

جوان دَ پیش شار شاه تَعظِیم کد.

شار شاه اَز جوان پُرسِید:

"او جوان تُو کی اَستی، اَز کُجایی؟ "

جوان گُفت:

" اَی پادشاهِ عادِل!. ما بَچِه ایلُوم شاه، پادشاهِ مَملکتِ پَنجوایا اَز شارِ شَمشیر غار اَستوم. پادشاهِ پَنجوایا غَدر ظالِم اَسته. ما بَخاطِرِ اَزی که دَ خلاف آتِه خُو قَد مردُمِ شَمشیر غار کُمک کدُم. پادشاه مَره اَز مَملکت بُور کده دَ کوهای هِندوکش رَیی کد. ما اَزُونجی دَ مُلکِ شار اَمدوم. یک هَفته مُوشه که دَ اِینجی اَستوم. نام مه لوگُور اَسته."

پادشاه گُفت:

" جوان ما بایَد تُو ره اِمتحان کنُم."

لوگُور

لوگُور گُفت:

" دَ رُوی دِیده، قَبُول دَروم. "

پادشاه وزِیر ره گُفت:

" وزِیر! اِی جوان سالارِ مُلکِ بَلق و بُرو اَسته. مُهر و شَمشیرِ سالاری اُو ره بِدی که دَ شارِ بَلق و بُرو ره اِداره کنه، که مردُمِ بَلق و بُرو اَز دِستِ دُوزونِ طایفه سَرگردو دَ تَنگ اَمده. اِی جوان بایَد سالاری بَلق و بُرو ره کنه. مُلکِ بَلق قَد اَمِیر بُرو دَ تای دِست شی بَشه. "

نوکرای دَربار کالای سالاری، شَمشیر و سامانِ جَنگی اَوُرد. کالای سالاری دَ جانِ لوگُور دَد. لوگُور پیش شاه تَعظِیم کده گُفت:

" اَی پادشاهِ عالی قَدر، مَره یک هَفته مُهلت بِدی، بَعد اَز یک هَفته ما سُونی بَلق مورُم. "

شار شاه گُفت:

" قَبُول، تُو اَز آلی سالارِ بَلق و بُرو اَستی. "

لوگُور دَ اِجازِه پادشاه اَز دَربار بُور شُد. بَعد اَز یک هَفته

سُونـی شارِ بَـلق رَیـی شُد.

وَختی لـوگـُور دَ دَروازِه بَـلق رَسِید، پَـیره دارِ شار اَزُو پُرسِید:

کـی اَستی، کـُجا موری"

لـوگـُور گـُفت:

" اَز طَرَف اَز مه سالارِ شارِ بَـلق ره سَلام رَسنده بـُوگـی، قـاصِدِ شار شاه اَز مُلکِ شار پـایـتَختِ شارِستو اَمده."

پَـیره دار تـورِه لـوگـُور ره پـیشِ اَفسر خُو بـُرد. اَفسر دِستی یـک قـاصِدِ پـیشِ مَلِک مَـیلُور کـه سالارِ بـَلق بـُود، رَیـی کـد، کـه قـاصِدِ پـادشاه اَمده. مَلِک مَـیلُور دَ اِستقبالِ قاصِد اَماد، چَره کـه پـادشاه قـاصِدِ خاص خُو ره فـَقط بَـلدے کـارِ مُهِم رَیـی مُوکـد. وَختی مَلِک مَـیلُور پـیش دَروازه رَسِید، دِید یـک جوانِ خوش قـواره بـَلے آسِ آلـه سواره. مَلِک مَـیلُور لـوگـُور ره دَ دَربـار خُو بـُرد. روز ره تـا شاو اَز جَنگ نـَقل کـد.

مَلِک مَـیلُور نـَقلِ راهزنـو و دُوزونِ بَـلق و بـُرو ره بَـلدے لـوگـُور گـُفت. اُو ره خَـبردار کـد کـه هَر کَس بـَلدے سالاری اَزی

مَلِک مَیلُور

مُلک اَمده کُشته شُده. اَمیرِ بُرو اَم تازه اَز طَرفِ پادشای شارِستو اَمده.

شاو دَ اَمرِ مَلِک مَیلُور دِسترخو آوار شُد. وَختی نان خورده شُد، کَنیزای مَلِک مَیلُور لوگُور ره دَ اُتاق شی راهنُمای کد. لوگُور شاو خَنجر خُو ره دَ تای بَغل خُو ماکم کد، چَره که هَمیشه تَیار بَشه. دَ نیم شاو یک دَفه لوگُور چِیم خُو واز کد. دِید که یک نَفرِ سِیاه پوش بَلے سر شی ایستا یه. شَمشیر خُو ره بال بُرد که سر لوگُور ره مُونٹی کنه.

لوگُور دَ یک ٹوپ بَندِ دِستِ سِیاه پوش ره گرِفته اُو ره دَ زمی زَد. سرِ سِیاه پوش دَ پایه خورد، شَمشیر اَز دِست شی تا پَرِید. لوگُور دَ چالاکی خَنجر خُو ره بُور کده دَ تای کٹُوک سِیاه پوش گرِفت. دَ اَمی لَحظه پَیره دارا پَیدا شُد. سِیاه پوش گُفت:

" جوان دَلیر آلی که مَره قَد پُشتیم زَدِه، ما تا آخِرِ عُمر آدَمِ اَز تُو اَستوم. "

پَیره دارا سِیاه پوش ره دَ بَندی خانه بُرد.

مِیر گُورگو

صُبا مَلِک مَیلُور قَد لوگُور دَ دَربار حاضِر شُد. مَلِک مَیلُور اَمر دَد کہ سِیاه پوش ره حاضِر کنہ.

آدَمای مَلِک مَیلُور سِیاه پوش ره آوُرد. دِست شی واز کد.

لوگُور اَز سِیاه پوش پُرسِید:

" جوان تُو کی اَستی. قَد اَز مہ چِیز دُشمنی دَرِه. "

سِیاه پوش گُفت:

" اَمِیر لوگُور! خُدا تُو ره کامیاب کنہ. نوکر تُو مِیر گُورگو سالارِ دُوزونِ اَرغَنده، وزِیر مِیر قَیلہ اَستوم. مِیر قَیلہ دِیروز اَز شارِستو اَمده، مَره خَبر دَد کہ اَمِیر لوگُور بَلدے اِدارِه بَلق و بُرو اَمده. تُو بایَد اُو ره بُوکُشی. آلی تُو کہ مَره قَد پُشتیم زَدِه، ما آدَمِ اَز تُو اَستوم. "

لوگُور اَز مِیر گُورگو پُرسِید:

" خو جوان، تُو خُوبتَر تَوضیح بِدی کہ مِیر قَیلہ مَره چِطور مِینَخشہ. ؟ "

مِیر گُورگو گُفت:

" مِیر قَیلہ چَند وَخت پیش اَزِینجی دَ شار پایتَختِ شارِستو

رافت. دَ مُلکِ شار وَختی رَسِید، طُوفان و خاکباد شار ره گرفت. مِیر قَیله اَز جاسُوسای خُو شِنِید که لوگُور سالارِ مُلکِ بُرو و بَلق شُده. دِیروز مِیر قَیله اَز شار پایتَخت مَملکتِ شارِستو دَ اِینجی آماد، مَره اَمر دَد که تُو ره قَتل کنُم."

لوگُور گُفت:

" مِیر گُورگو، تُو آزاد اَستی، ما تُو ره آزاد کدوم."

مِیر گُورگو گُفت:

" اَمِیر لوگُور! ما وَظِیفه اِی ره مُونُم که قَد مِیر قَیله تا آخِرِ دُشمن باشُم و اُو ره دَ جَنگ بَیرُم. خُوب دَ یاد دَشته باشی که مِیر قَیله دَ دَلیری و جَنگ آوری جوره نَدَره. سی هَزار سِپاه دَ تای دِست شی یه. اُو قَصد دَره که پادشایی شارِستو، بَلق، بُرو، اَرغَنده و پَنجوایا ره بِیگره. لیکن زور شی دَ شاهِ پَنجوایا نَمیرسه، چَره که اَز ایلُومِ شاه غَدر مِیتَرسه. لیکِن دَ نَیرنگ و غَلطی قَصد دَره که شارِستو ره بِیگره."

لوگُور گُفت:

" ما تُو ره آزاد کدوم. تُو میتَنی بوری. "

مِیر گُورگو گُفت:

" اَمِیر لوگُور! اَز اَول فامِیدُم که تُو بُزرگ زاده اَستی. آلی ما قَسم کدوم که بَلدے اَز تُو خِدمت کنُم. ما هَفت هَزار آدَمِ جَنگی دَ اَرغَنده دَروم. اَگه ضرُورت باشد دَ کُمک مایُم. "

لوگُور مِیر گُورگو ره رُخصت کد. مِیر گُورگو اَز دَربار بُور شُد. مَلِک مَیلُور رُوی خُو سُونی لوگُور بال کده گُفت:

" اَمِیر لوگُور! چِطور دَ اِی دُوز اِعتُبار کدی، اِی سالارِ دُوزو خَطرِ جانِ مُلکِ بُرو و بَلق اَسته. "

لوگُور گُفت:

" ما اَگه می خاستُم، اُو ره دِیشاو مُوکُشتُم. آلی تُو تَمام لَشکر خُو ره جَمع کُو، ما صُبا سُونی بُرو مورُم و اَمِیر بُرو ره مُلاقات مُونُم. "

مَلِک مَیلُور گُفت:

" سالارِ بُزرگوار هَر چِه بُوگیه، ما قَبُول دَروم. "

لوگُور اَز دَربارِ مَلِک مَیلُور بُور شُده دَ اُتاق خُو رافت.

یک کالای ساده پوشِید. بَلدے سیل کدونِ شارِ بَلق اَز قَصرِ مَلِک مَیلُور بُور شُد.

وَختی لوگُور دَ بازار رَسِید سُونی بازارِ رَخت و پارچه فروشا رافت. وَختی پیش دُکانِ رَخت فروشی رَسِید. ناخواسته دَ دُکانِ رَخت فروشی دَرو شُد. رَختای رَنگا رَنگ چِینی، مُغولی و تُرکی دَ دُکان آوزو بُود. لوگُور دَ سیل رَخت بُود که یک دَفه چِیم شی دَ یک دُختر خورد. قَد دُختر چِیم دَ چِیم شُد. لوگُور پایای شی سُست شُد. دَ رُوی خُو نَوُرد. غیرت مردانگی اُو ره اِجازه نَدد که زِیاد دَ اُو حال بُومنه. دِستی چِیم خُو ره خَطا دَد اَز دُکان بُور شُد. دَ بُور شُدو بسم سُونی پَس خُو توخ کد، دُختر ره دِید. دُختر کُجا بُود سَوز پَری کوهِ قاف بُود. لوگُور قَد دُختر بسم چِیم دَ چِیم شُد. رَنگ شی پَرِید، پایای شی مِیلرزِید. دَ سَختی خود خُو ره اَزُونجی دُور کد.

لوگُور دَ قَصر اَماد، راس دَ اُتاق خُو رافت. شَکلِ دُختر یک لَحظه اَز پیش چِیمِ لوگُور دُور نَمُوشُد. شاو ره بی نان خاو شُد. خاو نَمورافت. عَکسِ دُختر اَز پیش چِیم شی دُور

گُل اَندام

نَمُوشُد. یک دَفہ اَز جای خُو بال شُده سر جگِہ خُو شِیشت. آتِشِ عِشق اُو ره بی تاب کده بی اِختیار گُفت:

" قُربان تُو شُنُم. "

مہ قُربان تُو اَی یارِ دِلارام
زَخمِ شَمشیر خورده نَدارم آرام

دُو دِیدِه جادویی تُو ره کی دَره
تُو دِلبر می شَوی یا کہ خُونِ آشام

دَ بی رحمی قجِیری یا کہ سَبرال
دَ عِشقت کُشتہ شَوم یا کہ بَد نام

اَمی رَقم لوگُور شاو ره قَد نالہ و اویے سفِید دَ صُبا رَسند. وَختی آزونِ خُرو اَماد. لوگُور دَ سیل باغ اَز قَصر بُور شُد. آوازِ مُرغوکو باغ ره پُر کدَد کہ شُکرِ خُدا ره مُوکد. بادِ

گـصُبایـی قَـد بـُوی خوش مِچلِید. فِـکرِ دُختر اَز سرِ لـوگـُور بـُور نـَشُد. لـوگـُور دَ آتِشِ عِشق مُوسوخت. بـی خَبر اَزی کـه:

" دِل کـه دَر گـرِفت دُود شی زِنـدگـی ره قـَپـه مُونـه. "

لـوگُور قَـد چِیمای سُرخ و بـاد کـده سُونـی دَربـار رَیـی شُد. دَ پـیش دَربـار سُونـی اُتـاق خُو دَ قَصرِ مَلِک مَیـلُور رافت. دَ آیـنـه خود خُو ره تـوخ کـد کـه چِیمای شی دُو تـاز خُو اَلـلی شُده قَد خود خُو گـُفت:

" چِیم سُرخ شُدو اِعلان سیل سُرخ آو اَمدون دِیـده یـه. اِی عِشق سوزنـده، سرنـوِشت اَز مَره دَ کـُجا خواد رَسـند. "

لـوگـُور دَ حَمام رافت، دَق (مُوی) و کـاکـُل خُو ره قَـد عَـنـبر و مُشک و عَطر گـُلاب شُشت. کَـنِیزا نـانِ گـصُبا ره پـیش شی اَوُرد. لـوگـُور آهِ سَرد کَشِیده، نـان خورد. رَگِ غـیرت خُو ره دَ جوش اَوُرد دَ بـارِه مِیر قَـیلـه و مَملکت فِـکر کـد. تـاکـه فِـکرِ دُختر اَز سر شی بـُور شُنـه.

وَختی لـوگـُور دَ دَربـار حاضِر شُد. مَلِک مَیـلُور سالار نـامِه لـوگـُور ره دَ دَربـار خوانـده، اِعلان کـد کـه اَمِیر لـوگـُور سالارِ

مُلکِ بَلق و بُرو اَستہ.

لوگُور دَ جای خُو شِیشت، مَلِک مَیلُور دَ پیش شی پایای خُو جُفت کده تَعظِیم کد و گُفت:

" ای اَمِیرِ دَلیر! ما و لَشکرِ بَلق قَد ساز و سامان دَ خِدمت و رکاب تُو حاضِر اَستی."

لوگُور گُفت:

" آفرین مَلِک مَیلُور، خُدا تُو ره سالها آباد دَشته بَشہ."

دَ اَمی لَحظہ مِیر گُورگو پَیدا شُد. پیش لوگُور تَعظِیم کده گُفت:

" اَمِیرِ دَلیر! مِیر گُورگو حاضِر و اَمادِه خِدمت اَستوم."

لوگُور اُو ره آفرین گُفت. پَیره دارِ دَربار اَماد و گُفت:

" اَمِیر یک قاصِد اَز مِیر قَیلہ اَمده."

لوگُور اَمر دَد که قاصِد ره دَ دَربار حاضِر کنہ. پَیره دار قاصِد ره اَوُرد. قاصِد تَعظِیم کده خَطِ مِیر قَیلہ ره دَ لوگُور دَد. لوگُور خَط ره خواند که نَوِشته بُود:

" اَز شاهِ راهزنو مِیر قَیلہ دَ اَمِیر لوگُور. اَمِیر لوگُور، اَگہ

کُشتہ نَشُدِہ، دَلیر اَستی. ما تُو رہ دُو راہ نِشو مِیدُم، یا مِیر گُورگوی خیانت کار رہ تَسلِیم مہ کُو. خود تُو اَز راهِ کہ اَمدِہ پَس بورُو یا بَلدے مَیدو تَیار شُو، کہ سر تُو رہ اَز پَس سرهای مَلِیکونِ گَینہ رَیی کنُم."

لوگُور وَختی نامِہ مِیر قَیلہ رہ خواند اَمر دَد کہ لَشکر تَیار کنہ. مِیر گُورگو گُفت:

" اَمیرِ دَلیر! خَبردار بَشہ کہ هَفت هَزار نَفرِ جَنگی بَلدے قُربانی راهِ تُو تَیار اَستہ."

لوگُور اُو رہ آفرِین گُفت و بَلدے جَنگ رَیی شُد. وَختی دَ قَصر رافت، کالای جَنگ پوشِید، شَمشیر، خَنجر، کَمن، سُوَن، سپر، زِرہ، کولہ، نَیزہ و تَمام سامانای خُو رہ تَیار کد بَلے آسِ فِیل مانِند خُو کہ آلہ (دُو رَنگہ) بُود سوار شُد. سُونی دَربار رافت.

پیشِ دَربار مَلِک مَیاۏر قَد اَفسرای خُو، مِیر گُورگو قَد چَند سر کردِہ خُو تَیار بُود. مَلِک مَیلُور گُفت:

مِیر قَـیله

" اَمِیرِ دَلـیر! لَشکر قَد ساز و سامان دَ بـُرونِ شار تَـیار اَسـتـہ، لوگُور حَرکـت کـد. سوارای مَلِک مَـیلُور و مِـیر گُـورگـو قَـد شی رَیـی شُد. دَ بـُرونِ شار لَشکرِ نـِیـلی پوش دَ دِستِ راس و لَـشکرِ سِیاه پـوش دَ دِستِ چپِ لـوگُـور صف شُدَد.

مَلِک مَـیلُور گُـفت:

" اَمِیرِ دَلـیر! لَشکرِ نـِیـلی، لَشکرِ مُلکِ بـَلق اَسـتـہ و لَـشکرِ سِیاه پـوش لَشکرِ مِیرگُورگـو یـہ کـہ بـَلدے جَنگ قَـد مِیر قَـیـلـہ تَـیار شُده. "

دَ اَمرِ لـوگُـور آوازِ ڈول بـَلدے حَرکـت دَدونِ لَشکر بـال شُد. لَشکرِ سِیاه پـوش و نـِیـلی پـوش دَ حَرکـت اَماد. لـوگُـور سُونـی پَس خُو طَرفِ شار تـوخ کـد. دُخترِ دِیـروز دَ یـاد شی اَماد. دِلِ شی دَ دَرد اَماد. چِیمای شی پُر آو شُده آهِ سَرد کَـشِـیده گُـفت:

رَوَم سُونـی دِیـگر مُلکِ خَطرنـاک
بـَلدے کُـشـتون مہ شُدی تُـو بـی بـاک

رَوَم، اَمدون مه مالُوم نـبَشه
شایَد اَز خُون مه گُـلگون شُـنه خاک

مَره دُشمو ایـد وَخت کـُشتـه نـَتانـه
مَگر خُونـی مه ریـزی دَ سـِیاه خاک

لَشکرِ لوگُـور دَ دَشتِ شور ماغ شور رَسـِید. لـوگُـور اَز مَلِک مَیـلُور پـُرسـِید:

" مَلِک مَـیلُور مو دَ کـُجایـی؟ "

مَلِک مَـیلُور گـُفت:

" اَمیـرِ دَلـیر! رُو بـَرُوی کـه کـوه مالُوم مُوشه گـُل کـوه یـه. "

لَشکرِ مِیر قـَیلـه اَز طَرَفِ چپ کـه قـَره نـام دَره، پـَیدا مُوشه.

یـک دَفـه سـِیایـی لَشکرِ مِیر قـَیلـه پـَیدا شُد. لَشکرِ مِیر قـَیلـه رُو بـَرُوی لَشکرِ لوگـُور اَمده، راهِ گـُل کـوه ره گـرِفت و اُردو زَد. آوازِ ڈول اَز لَشکرِ مِیر قـَیلـه بـال شُد. مِیر قـَیلـه دَ مَیدو اَماد و گـُفت:

" اَمِیر لوگُور! مَلِک مَیلُور، مِیر گُورگوی خایِن، کُجا یِید. بایِید که دَ مَیدو مَشغُول شُنی."

یک دَفه، مَلِک مَیلُور دَ مَیدو رافت. مِیر قَیله پَس دَ جای خُو رافت. مِیر گُورگو گُفت:

" اَمِیرِ دَلیر! مِیر قَیله غَدر نامَرد اَسته. اُو هَمیشه سرکرده های خُو ره دَ قَتل مِیدیه. بایَد که اُو ره بُوکُشی."

از لَشکرِ مِیر قَیله، گَوخورو دَ مَیدو اَماد. نَیزه ره

گرِفت سُونـی مَلِک مَیلُور حَملہ کـد. مَلِک مَیلُور قَد نـَیزہ جواب شی دَد. چَند لَحظہ نـَیزہ بـازی کـد. نـَیزِہ هَر دُوی شی مَیدہ شُد. گَوخورو، شَمشیر خُو بُور کـد. مَلِک مَیلُور سپر دَ راہِ شی گرِفت. گَوخورو شَمشیر خُو دُور بُرد کـہ دَ یـک ضَربـت سرِ مَلِک مَیلُور رہ مُونـٹی کـنـہ. مَلِک مَیلُور تـای بَغل شی خالی دِید. قَد شَمشیر دَ تـای بَغل شی زَد. اَز تـای بَغل دُونـِیم کـد. گَوخورو دَ زمی اُوفـتـاد. مَلِک مَیلُور اَز مِیر قَبیلہ آدَم طَلبِیست کـہ اَمِیر لوگُور قَد مِیر گُورگو خود خُو دَ پـالوی مَلِک مَیلُور رَسند. مِیر قَـیلہ اَمرِ تِیر اَنـدازی دَد. مَلِک مَیلُور، لوگُور و مِیر گُورگـو سپر بَلے سر خُو کَشِیدہ یـک دَفـہ، بـارونِ تِیر بَلے هَر سِہ شی دَ بـارِیدو شُد. لوگُور اَمرِ حَملہ دَد. دَ یـک حَملہ لَشکرِ نـیلی پوش و سِیاہ پوش قَد لَشکرِ مِیر قَـیلہ دَ جَنگ چَسپِید. مَلِک مَیلُور لوگُور و مِیر گُورگـو دَ قَد لَشکرِ مِیر قَـیلہ گَڈ شُد. سُونـی هَر طَرف کـہ روخ مُوکـد اَز کُشتِہ کـوہ جور مُوشُد. تـا اِی کـہ بَیرقِ مِیر قَـیلہ چَپہ شُد، لَشکرِ مِیر قَـیلہ بَگیل شُد. لَشکریای لوگُور آدَمای مِیر قَـیلہ رہ یـا

کُشت یا اَسِیر کد. لیکن مِیر قَیله غَیب شُدَد.
مِیر گُورگو گُفت:
" اَمِیرِ دَلیر! مِیر قَیله غَدر حیله گرِ اَسته، اُو خود خُو دَ قَتل نَمِیدیه، اِیم دَفه دُوتا کد."
وَختی لَشکر اَز جَنگ فارِغ شُد. اَفسرِ مَلِک مَیلُور خَبر اَوُرد که مِیر قَیله قَد سِه هَزار نَفر خُو سُونی بُرد دُوتا کده. باقی آدَمای شی اَسِیر یا کُشته شُده.
لَشکر دَ اَمرِ لوگُور پَس دَ شارِ بَلق اَماد. وَختی لوگُور دَ شار رَسِید. مردُم دَ بُرونِ شار دَ اِستَقبال جَمع شُدَد. لوگُور هَر طَرف توخ کد، مردُم خوشحالی مُوکد که بَعد اَز دا سال لَشکرِ بَلق فیروز شُده. لوگُور دَ بَینِ مردُم، بیگانِه خُو ره مُوپالِید. هَر چِه زِیاد تَر مُوپالِید غَدر تَر نا اُمِید مُوشُد تاکه آهِ کَشِید:

ما که اَز جَنگ اَمدوم، دِیدیم کُجا یه
روشو چِراغ، مَنے خانیم کُجا یه

اَگـه بـایـه، بـسم زِنـده شُـنـه دِل
غَمِ دُوری، بَـلـے شانـیم بَـلا یـه

اُمیدِ مو ره، آلی نـا اُمید نـکُو تـُو
اُمیدِ اَی دِل، تـانـیم خُدا یـه

لـوگـُور دَ شار رافت. حَمام کـده مُوی خُو قَد عَطرِ گُلاب شُشت. کـالای نـَو سالاری پـوشِید. اِدارِه شارِ بَـلق ره دَ مَلِک مَیلُور دَد. خود شی رافـت دَ قَـصر خُو خاو شُد. صُبا بـسم دَربـار حاضِر شُد. شِکایـاتِ مردُم ره شِنِید. مِیر گُـورگـو ره اَمر دَد کـه دَ بـُرونِ شار اَمده دِفـاعِ اَز شار بَشه. کـه مِیر قَـیلـه بـسم بی خَبر حَمله نـکـنـه. لـوگـُور خَطِ فـیروزی دَ شار شاه رَیـی کـد.

نَـزدِیـکای سر سایـه، وَختِ غرُوب اَفـتـاو، لـوگـُور اَز کـارِ مَملکت فـارِغ شُد. قَـد آسِ آلِـه خُو اَز شار دَ مَقصدِ چکـر بـُور شُد. سُونـی بـاغِ جَـنـگـلی رَیـی شُد. وَختی دَ بـاغِ جَـنـگـلی رَسِید. اَز آس تـا شُده اَز بَـین درختو مورافت تـاکـه دَ یـک نـار آو رَسِید.

لَبِ آو شِیشت، یک مُشت آو خورد. یک دَفه عَکسِ یک دُختر ره دَ آو دِید. سر خُو بال کد. قَد دُختر چِیم دَ چِیم شُد. پیشنِه شی عَرق زَد. آتِشِ عِشق دَ جان شی دَوِید.

از جای خُو بال شُده سُونی دُختر رافت، دُختر ره شِناخت. اَمو دُختر بُود که دَ بازارِ رَخت فروشا دِیدَد. دُختر رُوی خُو چَرخ دَد سُونی بَین درختو رافت و قَد درختو گُم شُد. لوگُور حَیران و پَریشو مَند. یک دَفه سُونی بَین درختو دَوِید. دُختر گُم شُدَد. قَد خود خُو گُفت:

اِی پَری یه یا جِن، آدَمی یه یا فرِشته."

قَد درختو سرگردو مِیگَشت که باغو پَیدا شُد. وَختی لوگُور ره دِید پُرسِید:

"پالوو! کُجا سرگردو مِیگردی؟"

لوگُور گُفت:

" باغو! اَمی دُختر کی بُود؟ کُجا رافت؟"

باغو گُفت:

" اِی دُختر صایبِ اَزی باغ اَسته. آتِه شی وزِیرِ شاهِ کابُل بُود

که دَ جَنگ کُشته شُده. اِی دُختر دَ مُلکِ شارِستو پَناه اَوُرد و مُلک و جایداد خَرِیده. نام شی گُل اَندام آغه یه."

لوگُور حَیرو مَندَد. باغو اَز پیشِ لوگُور رافت. یک دَفه چِیمای لوگور پُر آو شُده دَ گُلوی پُر ناله کد:

سرِم دَ تای سَنگ، چون مار نَکُو تُو
مَره اَز دَردِ خود، بیمار نَکو تُو

شَرابِ عاشقی، نَدی دِلِیم ره
به چِیمِ مستِ خود، خُمار نَکو تُو

اَزی کوتل دَ اُو کوتل، نَدَو تُو
مَره بازِینده اِی، قیمار نَکُو تُو

سرِ سایه، نَرو اَز آغِل مو
مَره بازِیچه اِی، بازار نَکُو تُو

نَکُو خَنده، دَ اِی روزِ سِیاییِم
دِل نازُکِیم، اَوگار نَکُو تُو

لوگُور قَد دِلِ مَیده و کوهِ غَم پَس دَ شار اَماد. وَختی دَ شار رَسِید، شاو شُدَد. لوگُور دَ قَصر رافت. دَ اُتاق خُو دُرو شُد پَردِه اُتاق خُو ره جَمع کد. مافتی بُور شُدَد که:
" مافتی شاوِ چارده تَرکی ره دَ بَینِ چاه بَندی مُونه. "
دُنیا اَز روشنی مافتی روشو بُود. لوگُور گرِفتارِ غَم و دَردِ مُحبت دانِ دَرِیچِه قَصر شِیشت و اَز تای دِل ناله کد:

شاوِ چارده که، دُنیا روشنی یه
صَفِه دُنیا، دَ خُوبی خواندی یه

غَمِ تَرکی، دَردِ گورِ سِیایه
دَردِ دُوری، دَ جانِیم مَندَنی یه

سر بسیرو، دِیگه صایِب نَمُوشه
دَندونِ دَرد گرفته، کَندَنی یه

اَمی رَقم لوگُور شاو ره دَ دَرد و ناله و دُوری گُل اَندام آغه دَ صُبا رَسند. وَختی دامونِ هَوا شَفق شُد. لوگُور دَ حَمام رافته سر و رُوی خُو ره شُشت. دِ باغ رافته دَ یک گوشه دَ عِبادتِ خُدا شِیشت. قَد خُدا دَ ناله و توره شُروع کد:

خُدا یا، دَرد مو دَر مو نَداره
تاجِ خوشی، دِیگه سر مو نَداره

مو ره دَ روزِ غَم، پَیدا کدی تُو
که خود کده، دِیگه قَبیرو نَداره

مَگر ایچ کَس نَبود، بَلدِے غَم و دَرد
که اِی دُنیا، خوشی پِیرمو نَداره

لوگُور اَز دُوری مُلک و وطن جَنگ و خُونریزی مِیر قَیله و دَرد و مُحبتِ گُل اَندام آغه قَد خُدا دَردِ دِل کد.

لوگُور که اَز عِبادت خُدا فارغ شُد. دَ قَصر رافته نان، پَنِیر و عَسل قَیماغ و شیر خورد. شُکر خُدا ره کده دَ دَربار حاضِر شُد.

مَلِک مَیلُور قَد اَفسرا و سرکرده های مِیر گُورگو دَ دَربار حاضِر بُود. مِیر گُورگو رَسِید. لوگُور اَمر دَد که دا هَزار نَفر تَیار بَشه. اِدارِه بُرونِ شار دَ دِستِ مِیر گُورگو، دُرونِ شار ره مَلِک مَیلُور اِداره کنه.

لوگُور رُوی خُو سُونی مَلِک مَیلُور بال کده گُفت:

مَلِک مَیلُور ما اِمروز دَ مُلکِ بُرو مورُم تاکه اَمِیرِ بُرو ره مُلاقات کنُم."

مَلِک مَیلُور، تَعظِیم کده گُفت:

" اَمِیر دَلیر، خاطِر جَمع باشی، ما و بِرارِیم مِیرگُورگو مُلکِ بَلق ره اِداره مُونی."

لوگُور قَد اَفسرای جَنگی و چَند سرکرده لَشکرِ مِیر

گُورگو دَ بُرونِ شار رافت. سِه هَزار آدَمِ جَنگی سِیاه پوش و هَفت هَزار عَسکرِ نِیلی پوش بَلدے رافتو تَیار بُود.

دَ اَمرِ لوگُور ڈول بَلدے حَرکت زَده شُد. دا هَزار نَفرِ جَنگی سُونی بُرو رَیی شُد.

وَختی لوگُور دَ مُلکِ بُرو رَسِید، اَمِیرِ بُرو اَمِیر اولِیاد قَد مردُمِ بُرو دَ اِستَقبالِ لوگُور دَ بُرونِ شار اَماد. اَمِیر اولِیاد مَرتِیکِه قَد بلندِ دِراز قامت بُود. اَمِیر اولِیاد لوگُور ره دَ قَصر خُو بُرد. دَ دَربار، اَمِیر اولِیاد آوالِ مَملکت ره بَلدے لوگُور نَقل کده گُفت:

" اَمِیرِ دَلیر! مِیر قَیله قَد اَز مه دَ پیشِ اُستادِ کامیاب دَرس میخواند. اَزُو وَخت مِیر قَیله چل باز و حیله گر بُود. اُستادِ کامیاب یک روز گُفت:

" مِیر قَیله آیندِه اَز تُو قَد خاک و خُونِ مردُمِ بے گناه نَوِشته شُده. ما مِیر قَیله ره خُوب مِینَخشُم. تُو خاطِر جَمع باشی. مِیر قَیله سِه هَزار آدَمِ شاو گَشت دَره، که دُوز و راهزن اَسته. دَ شاو گَشتی و دُوزی کُل شی اُستاد اَسته. لیکن دَ

جَنگِ مَیدو قابِلِ نیه. مُلکِ بُرو، دُوازده هَزار نَفرِ جَنگی دَره. مِیر قَیله دَ اَز مو دَبجی نَمیتَنه."

لوگُور پُرسِید:

" مِیر قَیله قَد آدَمای خُو دَ کُجا یه؟"

اَمِیر اولیاد گُفت:

" دَ سَبد کوه رافته."

لوگُور بَعد اَز دُو روز اَز مُلکِ بُرو پَس دَ بَلق اَماد. وَختی دَ باغِ جَنگلی رَسِید. یک سوار سِیاه پوش خود خُو دَ لَشکر رَسند. پیش لوگُور اَمده سَلام دَده گُفت:

" اَمِیرِ دَلیر سَلامت بَشه، دِیروز دُوزونِ مِیر قَیله دَ باغِ جَنگلی حَمله کده و کَنِیزا و آسای بانُوی باغِ جَنگلی ره بُرده."

لوگُور دَ باغِ جَنگلی خَیمه زَد. لَشکر شی تا شُد. لوگُور فامِیدَد که بانُوی باغِ جَنگلی گُل اَندام آغه اَسته. اَمر دَد که بانُوی باغِ جَنگلی ره حاضِر کنه.

اَزُو طَرف وَختی آوال دَ بانُوی باغِ جَنگلی رَسِید، که

سالارِ بُرو و بَلق اَمده و بـانُو ره طَلـبِیستہ کہ شِکایـت خُو ره دَ اَمِیر لـوگُـور بـیرسَنہ. گُـل اَنـدام آغہ زِیـاد خوش شُد کـہ اَز دِستِ دُوزونِ مِیر قَـیلہ دَ اَمِیر بُرو و بَـلق شِکایـت کـنہ. گُـل اَنـدام دایـہ خُو ره گُـفت:

" دایـہ شِنِـیدوم کـہ اَمِیر لـوگُـور مَلِکِ نَـوی بُرو و بَـلق بِـسیار دَلـیر اَستہ و مِـیر قَـیلہ ره شِکست دَده. شایَـد مو ره کُـمک کـنہ کـہ اَز شَر اَزی دیـو بِـیابـو خلاص شُـنی. "

دایـہ گُـفت:

" بـانُو قُربـان تُـو شُـنُم. اَمِیر لـوگُـور غَدر دَلـیر اَستہ آلی تَـمام مردُمِ بَـلق و بُـرو اَز ریـزه و کـٹہ اُو ره دعا مُونـہ. بـورُو شایَـد مو اَم اَز شَرِ مِـیر قَـیلِہ بـی رَحم خلاص شُـنی. "

گُـل اَنـدام آغہ تَـیار شُده مَنے تَـختِ روان شِیشت. غُلامای شی تَـخت اَزُو ره بـال کـده سُونـی خَیمِہ لـوگُـور رَیـی شُد.

گُـل اَنـدام آغہ بـی خَبر اَز دُنـیا پـیش خَیمِہ لـوگُـور رَسِید. چَند پـالـوان پـیشِ خَیمہ ایـستا شُدَد. خَبر دَ لـوگُـور رَسند کـہ بـانُوی بـاغِ جَنگلی پـیش خَیمہ رَسِید. لـوگُـور اَمر دَد کـہ بـانُـو

دَ دُرون خَیمه بایه.

گُل اَندام آغه زِیاد تَیاری گرِفته بُود که اَمیرِ دَلیر بُرو و بَلق ره دَ زِبونِ خوش راضی کنه که لَشکر بَلدے حِفاظتِ باغِ جَنگلی بِیدیه. مردُم اَز دِست مِیر قَیله دَ تَنگ اَمده.

وَختی گُل اَندام اَز دَروازِه خَیمه دُرو شُد. سالارِ بُرو و بَلق بَلے تَخت شِیشته. چَند اَفسرِ نِیلی پوش دِستِ راست شی ایستا شُده و چَند سرکردِه سِیاه پوش دَ دِستِ چپ ایستا شُدَد.

گُل اَندام دُرونِ خَیمه ره خُوب توخ کد. یک دَفه چِیم شی دَ سالارِ خورد. جان شی لَرزِید. سالار ره شِناخت، پایای شی ناتوان شُد. لوگُور فامِید که گُل اَندام آغه پَریشان شُده. لوگُور بی تاب شُد. پیشنِه شی عَرق زَد، خود خُو ره کنترول کد که آبرُو ریزی نَشُنه. راز شی بَرملا نَشُنه. گُفت:

" بانُوی باغِ جَنگلی چِیز شِکایت دَره؟ "

گُل اَندام گُفت:

" ما اَز دِستِ دُوزونِ مِیر قَیله شِکایت دَروم که مردُمِ باغِ جَنگلی اَز دُوزون شی دَ تَنگ اَمده. دِیروز بسم حَمله کده کَنِیزا، آس و گَو و مالِ مردُم ره بُرده. "

لوگُور پُرسِید:

" بانُو! تُو یَقِین دَرِه که دُوزو آدَمای مِیر قَیله اَستَه؟ "

گُل اَندام گُفت:

" یَقِین دَروم، یک راز دَروم که بایَد تُو تانا بِشنَوی. "

دَ اِشارهِ لوگُور تَمام اَفسرا و سرکرده ها، اَز خَیمه بُور شُد.

چَند کَنِیز حاضِر شُد. لوگُور گُفت:

" بانُو بُوگی، چِیز راز دَرِه؟ "

رُوی گُل اَندام آغه سُرخ شُده، سر خُو تا اَندَخته گُفت:

" اَمِیرِ دَلیر! مِیر قَیله هَوا خوایم شُده. مَره آوال دَده که اَگه مِیر قَیله ره قَبُول نَکنی، دَ زور تُو ره خواد بُردُم. "

یک دَفه بازُوی لوگُور لَرزِید. دِل شی تا رافت، رُوی شی سُرخ شُد. گُل اَندام آغه سر خُو بال کده سُونی لوگُور توخ کد.

آتِش دَ جانِ لوگُور زَد. لوگُور وَقار خُو ره نِیگاه کده گُفت:
" خو ما کوشِش مُونُم، مِیر قَیله ره گرِفتار کنُم. "
گُل اَندام آغه گُفت:
" ما چِطور خاطِر جَمع باشُم؟ "
لوگُور بی اِختیار گُفت:
" ما شَرط مُونُم که سایِه مِیر قَیله بَلے تُو نَفته. اَگه اُوفتاد دِیگه ما نَباشُم. "
گُل اَندام آغه بسم سُرخ شُد. لوگُور فامِید که تورِه خُوب نگُفته. گُل اَندام سُونی لوگُور توخ کد. قَد لوگُور چِیم دَ چِیم شُد. سر خُو تا اَندخت. اَز خَیمه بُور شُد.

سر تا پای لوگُور دَ آتِش مُوسوخت، یک دَفه خود خُو ره مَلامت کد:
" لوگُور تُو ره چِیز کده. دَ مُلکِ پُر فِریب و خِیانت و خَطر، تُو دَ فِکرِ گُل اَندام آغه اُوفتیدِه. مَرد مَردانه قوناغ باش. "

لوگُور قَد لَشکر دَ شار رافت. دُو هَزار نِیلی پوش و دُو هَزار سِیاه پوش آدمای جَنگی ره دَ باغِ جَنگلی ایشت. مِیر

قوغ ره اَمر دَد که اَز باغِ جَنگلی حِفاظت کنه. لوگُور قَد شَش هَزار نفر دَ شار آماد. دُو روز ره اِستراحت کد. روزِ سوم دَ دَربار حاضِر شُد. وَختی دَ دَربار رافت، مَلِک مَیلُور قَد اَفسرا و مِیر گُورگو قَد سرکرده های خُو حاضِر بُود. غَم اَز سر و رُوی مَلِک مَیلُور مُوبارِید. لوگُور رافت دَ جای خُو بَلے تَخت شِیشت. مَلِک مَیلُور خَطِ شار شاه ره دَ لوگُور دَد. لوگُور خَطِ شار شاه ره واز کد که نَوِشته بُود:

"از شار شاهِ عادِل دَ سالارِ بُرو و بَلق اَمِیر لوگُور. اَمِیر لوگُور خَبردار بَشه که سِپاهِ مُلکِ شُمالی اَز اُو طَرفِ جیغو دَریا حَمله کده. بَختی ره گرِفته مُلکِ بَلگاو ره تای پای کده سُونی بامیو مَیه. مِیر قَیله قَد اَمِیر اولیاد قاتی اَمده دَ دَربار تَسلِیم شُده. مِیر قَیله قَسم کده که قَد دُشمونِ مَملکت جَنگ کده جان خُو ره فِدای شار شاه کنه. وزِیرِ جَنگ قَد صَد هَزار نَفرِ جَنگی مِیر قَیله و اَمِیر اولیاد سُونی بامیو حَرکت کده. فرمانِ شاه اِی اَسته که تُو دِستی مُلکِ بُرو و بَلق ره ایله دَده، لَشکر سُونی بامیو بُوبر. دِیگه خَطر بَلے

بَلق و بُرو نِیسته. مِیر قَیله تَسلِیم شُده."

لوگُور که خَطِ شار شاه ره خواند. دَ مقصدِ مِیر قَیله فامِید و اَز غَم و قار تَمام شی دَ لَرزه اَماد.

لوگُور اَز جای خُو بال شُده، مَنےِ دَربار دَ قَدم زَدو شُد. حَیران و پَریشو بُود که چِه کار کنه. مِیر گُورگو گُفت:

" اَمِیرِ دَلیر! چارِه اَزی کار اِی یه که شاهِ کوچیای شُمالِ جیغو ره قَد بَچِه شی اَسِیر کنی."

لوگُور پُرسِید:

" چِطور اِمکان دَره، تُو یَگو چَل چَمرس دَرِه."

مِیر گُورگو گُفت:

" اَمِیرِ دَلیر، ما قَد یازده آدَمِ چالاک و شاو گَشت مورُم شاهِ کوچی و بَچِه شی ره دَ دُوزی گرِفته دَ شارِ غُلغُله مُوبرُم. شُمو قَد چِل هَزار نَفر دَ بامیو بایِید."

لوگُور پُرسِید:

" تُو شاهِ کوچی ره چِطور مِینَخشی؟"

مِیر گُورگو گُفت:

" دَ ریزگی و بَچه‌گی ما دَ مُلکِ سَغدیو قَد کارودی آتِه خُو رافته بُودُم. آتِه مه دَ دِست دُوزو و راهزنو کُشته شُد. ما سالهای بَچه‌گی ره دَ سَغدیو تیر کدوم. تا اِی که اَز دِستِ شاهِ سَغدیو دُوتا کده دَ اَرغَنده اَمادُم. آلی تَمام شایو و مَلِکونِ اولجی جیغو ره مِینَخشُم. شاهِ کوچی دَ دُنیا یک بَچه دَره. مو اَگه شاه و بَچِه شی ره اَسِیر کنی وزِیر شی مَجبُور مُوشه که صُلح کده مُلک ره ایله کنه. "

لوگُور مِیر گُورگو ره آفرِین گُفت، مِیر گُورگو قَد یازده نَفر خُو سُونی بامیو رَیی شُد.

لوگُور مَلِک مَیلُور و تَمام اَفسرا و سرکرده های سِپاهِ نِیلی و سِیاه پوش ره اَمر دَد که بَلدے جَنگ تَیار شُنه.

اَزُو طَرف مِیر قَیله و اولیاد قَد وزِیرِ لَشکر دَ بامیو رافته، قَد لَشکرِ شاهِ کوچی دَ جَنگ شُد. بَعد اَز چَند روز لَشکرِ شارِستو شِکست خورد. اَمِیر اولیاد کُشته شُد. وزِیرِ جَنگ و مِیر قَیله پَس دَ شارِ شیرو اَماد.

وَختی لَشکرِ لوگُور دَ شارِ غُلغُله رَسِید. مِیر گُورگو

شاه و بَچِه شاهِ کوچی لَشکرِ شُمال ره بیهوش دَ پیشِ مُلکِ شارِ غُلغُله و لوگُور رَسَند.

لوگُور اَز مُلکِ شارِ غُلغُله شِنِید که دا هَزار آدَمِ جَنگی تَیار بَلدے جَنگ دَره. لوگُور اَمر دَد که لَشکرِ غُلغُله قَد سِپاهِ سِیاه پوش و نِیلی پوش یک جای شُنه. سِپاه غُلغُله زَرد پوش بُود.

دَ دَربارِ شار شاه تازه خَبرِ شِکستِ لَشکرِ شارِستو و کُشته شُدونِ مِیر اولیاد رفیقِ مِیر قَیله رَسِیدَد. قاصِدِ زَرد پوش دَ دَربار رَسِید. شاه قاصِد ره اِجازه دَد، قاصِد دَ دَربار اَمده پیشِ شاه تَعظِیم کد و گُفت:

" قُربانِ قَدمِ شاه، ما قاصِدِ لَشکرِ زَرد مُلکِ غُلغُله اَستوم. شار شاهِ عادِل خَبر باشد که لَشکرِ شارِستو شِکست خورده و مِیر قَیله دُوتا کده. وزِیر جَنگ پَس دَ شارِ شِیرو اَمده. "

دَ بَینِ تورهِ قاصِد، سالارِ دَربار دَ قار گُفت:

" جوان، اِی آوال گاه رَسِیدَد. "

وزِیر اَمرِ سَکوت دَد. قاصِد اِدامه دَد:

" بَختِ شار شاه جوان بَشه، لَشکرِ اَمِیر لوگُور قَد مَلِک مَیلُور و مِیر گُورگو دَ بامیو رَسِیده. اَمِیر لوگُور شاه و بَچِه شاهِ کوچی ره اَسِیر کده و پِنجاه و پَنج هَزار نَفر تَیار بَلدِ جَنگ دَره. اَمِیر لوگُور قَد وزِیرِ شاهِ کوچی وَعده کده که اَگه مُلکِ بَلگاو، بَختی تا دَریای جیغو ره پَس بِدی شاه و بَچِه شی آزاد مُوشه. اَمِیر لوگُور مُوگیه که اَگه جَنگ کنه، جَنگ تا هَفت سال دَوام مُونه. وزِیرِ لَشکرِ شُمال قَبُول کده و اِمروز لَشکرِ شُمال پَس سُونی دَریای جیغو رَیی شُده رافت."

شار شاه قاصِد ره خِیلَتی دَده، پَس رَیی کد.

تَمام وزِیرا و سالارای دَربار دَ جانِ اَمِیر لوگُور دُعا کد.

لوگُور مُلکِ هِندوکش ره قَد بَلگاو، بَختی تا دَریای جیغو پَس گرِفت. وزِیرِ جَنگ ره مُلاقات کده سُونی بَلق رَیی شُد. قاصِد دَ دَربارِ شار شاه رَیی کد. قاصِدِ لوگُور دَ راه دَ گیر آدَمای مِیر قَیله رَسِید. مِیر قَیله خَطِ لوگُور ره گرِفته، قاصِد ره کُشت. اَز طَرَفِ خود خُو قاصِد دَ دَربار رَیی کد. قاصِد خَطِ مِیر قَیله ره دَ دَربارِ شاه رَسند. شاه خَط ره دَ

وزِیر دَد که بخوانه، وزِیر خواند:

" اَز مِیر قَیله، خاک پای شاه، دَ شار شاهِ عادِل. شاه عادِل با خَبر بَشه که اَمِیر لوگُور، مَلِک مَیلُور و مِیر گُورگو قَصدِ دُشمنی قَد شاه ره دَره و مَملکتِ شاه ره اَز لَشکرِ شُمال گرِفته، دَ اِی شرط که شارِستو ره بِیگرِه و خِراجِ مَملکت ره دَ نامِ شاهِ کوچی دَ سَغدیو رَیی کنه.

نوکر خِدمت رَسند که شار شاهِ عادِل خَبردار شُنه که اَمِیر لوگُور بَچِه شاهِ پَنجوایا یه و دَ حیله، صَد و پِنجاه هَزار آدَم جَنگ آوَر جَمع کده. وزِیرِ لَشکرِ شاه ره کُشته."

وزِیر وَختی خَطِ مِیر قَیله ره خواند، شاه و مردُمِ دَربار غَدر تَعجب کد.

اَزُو طَرف دَ لوگُور خَبر رَسِید که شاو گَشتای مِیر قَیله وزِیرِ لَشکر ره شاو دَ ناوُور شار قَتل کده. دَ اَمی لَحظه قاصِدِ شار شاه دَ پیش لوگُور رَسِید. خَطِ شاه دَ لوگُور رَسِید. شاه دَ خَط خُو اَز مَرگِ وزِیرِ جَنگ خَبر دَده و اَمر دَده بُود که مَلِک مَیلُور و اَمِیرِ لوگُور دَ دَربار بایه، مِیر گُورگو لَشکر

ره اِداره کـنـه.

لوگُور قَد مَلِک مَیلُور سُونی شار، پایـتَختِ شارِستو رَیی شُد. دَ راه لوگُور مَلِک مَیلُور ره گُفت:

"مَلِک، ما دَ نَظر دَروم که تُو پَس اَز سَفرِ شار دَ باغِ جَنگلی رافته، بانُوی باغِ جَنگلی ره بَلدے مه بیخوایی. ما اُو ره دَ نَظر دَروم. مَلِک مَیلُور گُفت:

" اَمیرِ دَلیر، بَخت اَز مه سِیاه یه، فِکر مُونُم، مِیر قَبیله کار خُو کده، اُو اَز خاطِرِ گُل اَندام آغه هَردُوی اَز مو ره دَ کُشتو میدیه. تُو خُوب خَبری که چِه چاه دَ راهِ اَز مو کنده. اُو عاشِقِ گُل اَندام آغه اَسته و گُل اَندام آغه اَزُو آرامی نَدَره.

لوگُور آهِ سَرد کَشیده گُفت:

اَزی دُنیا، بِنالُوم یا نَنالُوم
که دَ طالِعِ بَد خُو، بی مِثالُوم

دَ هَر جایی بیکارُم، تُخمِ نیکی
وَلی اَز غَم شُنه، هَر وَخت نیالُوم

خُدا یا، بی نِماک اید دِست نَبَشه
هَمیشه دَ خَطره، جان و مالُوم

دَ اَمی لَحظه اَز دُور سِیایی کاروان پَیدا شُد. لوگُور و مَلِک مَیلُور خود خُو دَ سارو رَسند. لوگُور اَز سارو پُرسِید:
" اَز کُجا اَمدِه، دَ کُجا مورِید؟ "
سارو گُفت:
" پالوانِ جوان، مو اَز شار اَمدِه دَ بُرو موری. "
لوگُور گُفت:
" کُدم خَبر نَدرِه ؟ "
سارو گُفت:
" خَبر اِیِ یه که دُخترِ شار شاه بَلدے حَکومتِ بُرو رَیی شُده سُونی بُرو رافتَد. دَ راه سِیاه پوشای مِیر گُورگو آدَمای دُخترِ

شاه ره کُشته و دُخترِ شاه ره اَسِیر گرِفته. مِیر قَیله قَد لَشکر خُو رَسِیده، دُخترِ شاه ره نجات دَده دَ شارِ بُرو بُرده. خَبر دَ شار شاه رَسِیده و شاه قَتلِ مِیر گُورگو ره واجِب کده. لوگُور زِیاد دِیق شُد و مَلِک مَیلُور دَ قار گُفت:

" اِی چَل چَمرس و حیلِه مِیر قَیله اَسته. شاه ره فِریب دَده."

لوگُور یک نفر اَز مردُمِ کاروان ره کِرایه گرِفته خَط دَ مِیر گُورگو دَ مُلکِ بَلق نَوِشته کد:

" اَز اَمِیر لوگُور دَ مِیر گُورگو! مِیر گُورگو بَعد اَز دُعای سَلامتی خَبردار بَشه که زُود تَر دَ هِندوکش بورُو. سالاری بَلگاو، بَختی ره بِیگر که دَ نام اَز مه یه. بُوی خِیانت مایه، مِیر قَیله شاه ره بازی دَده، شاه حُکمِ قَتل تُو ره اِعلان کده."

لوگُور خَط ره مهر کده، دَ قاصِد دَد. قاصِد سُونی بَلق رافت. لوگُور قَد مَلِک مَیلُور سُونی شار، پایتَختِ شار شاه رافت.

وَختی لوگُور دَ دَروازِه شاه رَسِید، مردُمِ خَبر شُد. تَمام مردُمِ شار اَز خاتُو، مَرتِیکه، رِیزه، کَٹه تَمام دَ سِیل لوگُور

جَمع شُد. تا دَربار راهِ شی ره گُل فَرش کد. وَختی لوگُور و مَلِک مَیلُور دَ دَربار رَسِید. شاه دَ قار و خَشم بُود.

شاه لوگُور ره دَ دَربار طَلَب کد، لوگُور قَد مَلِک مَیلُور دَ دَربار حاضِر شُد. شاه وَختی لوگُور ره قَد مَلِک مَیلُور ره دِید دَ قار گُفت:

" اَمِیر لوگُور، آلی تُو و مَلِک مَیلُور دَ اِی دَرجه رَسِیدِه که دَ مَملکت خِیانت کنی. وزِیرِ لَشکر ره دَ چِه گُناه کُشتی؟ "

لوگُور گُفت:

" شار شاهِ عادِل! اِی کارا حیلِه مِیر قَیله یه. ناق دَ مِیر قَیله اِعتبار شُده. "

شار شاه گُفت:

" خو اَگه قَتلِ وزِیرِ لَشکر کارِ مِیر قَیله یه، دَ مسئلِه دُوزی دُختر مه چِیز مُوگی؟ "

لوگُور خواست که توره بُوگیه که شاه اَمر دَد:

" اِی هَر دُو خایِن ره دَ بَند بُوبرِید. تا صُبا اِعدام شُنه. پَیره دارا، لوگُور و مَلِک مَیلُور ره دِست بَسته دَ بَند بُرد. "

وَختی لوگُور و مَلِک مَیلُور رافت. وزِیر اَز جای خُو بال شُده تَعظِیم کده گُفت:

" شار شاهِ عادِل، دَ قار اِراده کده، کُشتونِ لوگُور دَ صَلاح نِیه. چَره که صُبا روز، ایلُوم شاه قَد چار صَد هَزار لَشکر خُو دَ خوانخوایی مایه. لوگُور ره آزاد کُو که اَز مَملکت بُور شُده بوره. "

لوگُور و مَلِک مَیلُور دَ بَند بُود. لوگُور گُفت:

" مَلِک مَیلُور، عَجب دُنیا غداره، جَوابِ نیکی اَز مه دَ شار شاه اَمی بُود ؟ "

مَلِک مَیلُور زانوی غَم دَ بَغل گرِفته خاموش بُود. شاو لوگُور و مَلِک مَیلُور گوشنا، توشنا، دَ بَند بُود. لوگُور بسم دَ غَمِ گُل اَندام آغه اُوفتاد. رَنجِ بَد گُمانی شاه، دَردِ جُدایی، دَردِ زِندان، غَمِ بی نَو ایی، رَنجِ بی وَفایی دُنیا، کوه اَللی دَ بَلے دِل شی گِرنگی کد. پیشِ خُدا نالِید:

مَسِیحا دَم، خُداوندِ جَهانی
بـه مو لُطفی رَسان، اَز مِهربانی

دَ اِی دُنیای بی حاصِل، نَبَشه
بَغیر اَز جور و بَرناق، جان ستانی

تُو کـه، صایِبِ هَر مُلک و زمِینی
توخ کُو، بَر مو ظُلمه اَز بَد گُمانی

صُبا دَ اَمرِ شاه، لوگُور و مَیلُور ره دَ دَربار حاضِر کد.
شاه لوگُور ره گُفت:
" اَمِیر لوگُور! ما خَبردار شُدوم که تُو دَ حیله مُلکِ شارِستو ره می خواستی دَ ایلُوم شاه بِدی، خُدا چَمرس تُو ره ناکام کد. آلی بَخاطِرِ اَزی که مَملکت ره اَز شَرِ کوچی شاهِ سَغدیو نِجات دَدِه. اَز خُون تُو تیر شُدوم. اَز مُلک اَز مه بورُو. "
شار شاه، رُوی خُو سُونی مَلِک مَیلُور بال کدهٔ گُفت:

" مَلِک مَیلُور، تُو دُو راه دَرِه، یا مَرگ، یا گُمنامی. "

مَلِک مَیلُور جواب دَد:

" شار شاه! ما غُلامِ اَمِیر لوگُور اَستوم. هَر جای اَمِیر رافت ما اَم مورُم. "

شاه دَ آوازِ بلند گُفت:

" اَز پیش چِیم اَز مه دُور شِید. "

لوگُور و مَلِک مَیلُور، اَز دَربارِ شار شاه بُور شُد. وَختی مَلِک مَیلُور و لوگُور بُور شُد. وزِیرِ مَملکت قَد چِیمای پُر آو دَ ناله گُفت:

" اِی جوانا، غیر خِدمت و نیکی ایچ گُناه نَدَره، دَ جان هَر دُوی شی ظُلم شُد. "

لوگُور و مَلِک مَیلُور اَز شار بُور شُد. دَ بُرونِ شار لوگُور گُفت:

" مَلِک مَیلُور، تُو میتَنی قَد اَز مه نیکی کنی؟ "

مَلِک مَیلُور گُفت:

" اَگه سر مَره بیخایی، دَ راهِ تُو مِیدُم. "

لوگور گُفت:
" یک خَط و نِشانی اَز مه دَ مُلکِ پَنجوایا بُوبر. "
مَلِک مَیلُور قَبُول کد. لوگور خَط قَد نِشانی دَ دِستِ مَلِک مَیلُور دَده گُفت:
" مَلِک مَیلُور، اِی نِشانی که یک گَردو بَند اَسته، دَ آبِه مه بُوبر. یک اَنگُشتَری ره دَ اَیلُوم شاه بُوبر. "
لوگُور دَ خَط نَوِشته کدَد:
" اَز لوگُور دَ شاهِ پَنجوایا ، بَعد اَز آرزُوی کامیابی شاه خَبر بَشه که قاصِد مه، مَلِک مَیلُور بَلدے مه غَدر زِیاد خِدمت کده.
اَگه اَز کار خُو پیشمو اَستی و مَره دوست دَرِه اُو ره سالاری مُلکِ قَندار ره بِدی. که لِیاقتِ شی دَره. دَ شَمشیرِ مَلِک مَیلُور و اَز مه مُلک شارِستو اَز خَطرِ حَملِه شاهِ کوچی شُمال جیغو بُور شُد. دُعای شُمو ره می خایُم. "
مَلِک مَیلُور قَد لوگُور یک دِیگه خُو دَ بَغل گرِفت و غَدر گرِیه کد. مَلِک مَیلُور گُفت:
" اَمِیرِ دَلیر تُو کُجا موری؟ "

لوگور گفت:

" پیش گُل اَندام مورُم کہ غیر اَزُو ایچ کَس ره نَدروم."

مَلِک مَیلُور بامان خُدایی کده سُونی مُلکِ پَنجوایا و شَمشیر غار رافت.

لوگُور قَد غَم و دَرد و چِیم پُر آو سُونی مُلکِ بَلق و بُرو و باغِ جَنگلی رَیی شُد:

مہ قُربانِ، قَد و بالای دِیده
عاشِق اَز ظُلم تُو، دَ جان رَسِیده

اَزی دُوری، اَزی دَردِ بی درمو
نَفس اَز جان و جان، اَز تَن بُرِیده

توخ کُو، آواره و بیچاره اِی تُو
از تُو غیر اَز سِتم، نیکی نَدِیده

وَختی لوگُور دَ باغِ جَنگلی رَسِید، مردُم اَز ریزه، کٹه جَمع شُده اوماغ کد. لوگُور آوالِ بانُوی باغِ جَنگلی ره گرِفت. دایہ پِیرِ گُل اَندام آغہ پَیدا شُده گُفت:

" بانُو وَختِیکہ شِنِید تُو اَز سالاری خَلاص شُدِه، نا اُمِید شُد. مِیر قَیلہ هَر روز قَد نَفرای خُو میماد. تاکہ بانُو تَسلِیم شُده قَد مِیر قَیلہ سُونی مُلکِ شُمال رافت. مِیر قَیلہ هَفتاد هَزار آدَمِ جَنگی بَلدے جَنگ قَد مِیر گُورگو بُرد. "

تِیرِ نا اُمِیدی سِینہ لوگُور ره پاره کد. پَس آسِ آلِہ خُو ره سوار شُده سُونی شُمال رَیی شُد. دَ راه اَز دَردِ دُوری بی وَفایی گُل اَندام و غَرِیبی نالہ مُوکد:

غَمِ دُنیا، غَمِ دُشمو، غَمِ یار
دِلِیم مُرده، سرِیم بُرده، تَن اَوگار

خُداوندا، وَفاداری چِہ معنیٰ
نِگار دِیده دَره، سرِیم بَلے دار

نَمی نالُوم دِیگه، اَز تِیرِ دُشمو
وای، اَز دُنیای بی حاصِلِ غَدار

دَ مُلکِ سِیاه خاک، لوگُور دَ خَیمه گاه رَسِید. وَختی پیش رافت، بَیرقِ گُل اَندام ره شِناخت. پیش بارگای گُل اَندام آغه اَز آس تا شُد. رافت پَیره دار ره گُفت:
" بانُو ره خَبر کُو که یک مُسافرِ غَرِیب اُو ره کار دَره. "
پَیره دار پیش گُل اَندام آغه رافت. گُل اَندام اَز خَیمه بُور شُد. یک دَفه لوگُور ره دِید. لوگُور جان شی آتِش گرِفت ناله کد:
" گُل اَندام! بی وفا، چَره مَره تانا ایشتی، آلی غیر اَز تُو ما ایچ کَس نَدَروم. "
گُل اَندام گُفت:
" اَمِیر لوگُور! ما قَد اَز تُو کَی وَعده دَشتُم. "
یک دَفه مِیر قَیله پَیدا شُد. لوگُور ره گُفت:
" اَمِیرِ تانا، کُجا یه لَشکر تُو؟ عَجب دَ خاکِ سِیاه

شِیشتی."

لوگُور شَمشیر خُو ره اَز غِلاف شی بُور کد. که اَز سِه طَرف شی تِیر بارو شُد. تَمام جانِ لوگُور سوراخ شُد. لوگُور دُو زانُو شُد. گُل اَندام آغه خُشک شُدَد. مِیر قَیله نَیزه ره گرِفته سُونی سِینِه لوگُور زَده گُفت:

" دَ سَلامتی سرِ بانُو، گُل اَندام آغه."

نَیزه دَ سِینِه لوگُور خورد، اَز پُشت شی بُور شُد. لوگُور رُو بَرُوی گُل اَندام دَ قَد خاک پَرِید. زمِینِ سِیاه خاک اَز خُون سُرخ شُد. لوگُور دَ وَختِ جان دَدو ناله کد:

" اَی بی وَفا.... مَره آخرِ قُربانی کدی."

چَره اَول، اَی یار یاد کدی تُو
چَره جان و دِلِیم، بَرباد کدی تُو

مِیان وادی، قَلبِیم تُو اِی جان
از عِشق و آرزُو، فَریاد کدی تُو

نَفامِیدُم که، دِیدِه تُو دُروغه
مَره شِیرِین شُدی، فَرهاد کدی تُو

لوگُور جان دَد. یک دَفه طُوفان گَرد و غُبار بال شُد. دُنیا ره تَرِیک کد.

دَ پایتَختِ شار شاه اَم طُوفان و خاکباد بال شُد. دُنیا ره تَرِیک کد. شاه اَز دَربار بُور شُده دَ قَصر خُو رافت. وَختی طُوفان خَلاص شُد. شار شاه دَ دَربار حاضِر شُد. وزِیر ره اَمر دَد که دَ رَمل توخ کنه که خاکباد و طُوفان اَز چِیز بُوده. دَ اَمی لَحظه یک پِیر پَیچِه اِسپی دَ دَربار پَیدا شُد. پِیر مَرتِیکه

شار شاه ره گُفت:

" اَی شار شاه، اِمروز یک انسانِ بیگُناه، نیکی کار، دَ دِستِ یک ظالِم حیله گر کُشته شُد، که تُو اَم دَ قَتل اَزُو آدَمِ پاک شَرِیک اَستی. "

شاه گُفت:

" اَی پِیر دانا، اُو کی بُود؟ "

پِیر پَیچِه اِسپی قَد کوهِ غَم گُفت:

" اَی شار شاه، اُو اَمِیر لوگُور بُود. "

دَردِ دِیـده اَلـلی، دَر مو نـدَره
قَـیرو کـه تـاجِ بـَخت، سر مو نـدَره

سرِ سرگـردو ره، گـردو نـَبـِیـنـه
کـه نـا مَردی اَلـلی، مَردو نـدَره

بـَچهِ آزره، هَر وَخت قـونـاغ بـَچه یـه
گـِیرو کـاراى مو، آسو نـدَره

مُغول زاده، مُغول اَسـتـه و نـُوربـَن
وَختِ مُردو دَلـیر، کـافـو نـدَره

دَردِ جُداٰ بـُودو، قـَومو مَره کـُشت
کـارون مو چَره، سارو نـدَره.

